

РЕШЕНИЕ

№ 122

гр. Пловдив, 02.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, VII СЪСТАВ, в публично заседание на
тринадесети януари през две хиляди двадесет и втора година в следния
състав:

Председател: Стефка Т. Михова

Членове: Борис Д. Илиев
Мирела Г. Чипова

при участието на секретаря Ангелинка Ил. Костадинова
като разгледа докладваното от Стефка Т. Михова Въззивно гражданско дело
№ 20215300502232 по описа за 2021 година

Производството е по чл.258 от ГПК.

Образувано по въззивна жалба, подадена от В. ИВ. П., ЕГН
*****, чрез пълномощника му адв. С.М., против решение № 261703 от
11.06.2021 г., постановено по гр.д. № 3058/2020 г., по описа на Пловдивски
районен съд, в частта, с която родителските права по отношение на
малолетното дете В.В. П., ЕГН *****, са предоставени на неговата
майка Д. ИЛ. П., ЕГН *****, определен е режим на лични отношения
между бащата и детето и същият е осъден да заплаща месечна издръжка на
детето в размер на 300 лв., в частта, с която ползването на семейното жилище
е предоставено на съпругата Д. ИЛ. П. ЕГН *****, и е отхвърлен
предявеният от жалбоподателя насрещен иск за предоставяне на родителските
права по отношение на малолетното дете, определяне на режим на лични
отношения на майката с детето и осъждането ѝ да заплаща месечна издръжка.
Във въззивната жалба са релевирани подробни оплаквания за неправилност и
необоснованост на първоинстанционното решение в обжалваната част.
Искането към въззивния съд е за неговата отмяна и постановяване на ново по
съществуто на правния спор, с което родителските права по отношение на
малолетното дете В.В. П., ЕГН *****, бъдат предоставени на бащата,
определен режим на лични отношения между майката и детето и същата
осъдена да заплаща месечна издръжка. При условията на евентуалност се
настоява за промяна на режима на лични отношения между бащата и дете,

като бъде определен нов, максимално широк режим на лични контакти между тях.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба от Д. ИЛ. П., ЕГН *****, чрез адв. И., с който се взема становище за нейната неоснователност и се настоява за потвърждаване на първоинстанционното решение.

Пловдивският окръжен съд, след като провери обжалваното решение съобразно правомощията си по чл. 269 от ГПК, прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и обсъди възраженията, доводите и исканията на страните, намери за установено от фактическа и правна страна следното:

Въззивната жалба е подадена в срок, от легитимирана страна срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което се явява процесуално допустима и подлежи на разглеждане по същество.

С решението в обжалваната част Пловдивският районен съд се е произнесъл в процес за прекратяване на брака поради развод, по предявени иски с правни основания чл.59, ал.2, вр. ал.3, ал.4 и ал.6 от СК, чл.56, ал.3 от СК.

Решението не е обжалвало и е влязло в сила, в частите, с които бракът между страните е прекратен поради настъпило дълбоко и непоправимо разстройство, без съда да се произнася по въпроса за вината на съпрузите и е постановено след прекратяване на брака съпругата да носи предбрачното си фамилно име.

С исковата молба за развод подадена от съпругата пред районния съд, е направено искане след прекратяване на брака упражняването на родителските права по отношение на роденото на 21.04.2008г. от брака на страните дете – В.В. П., да бъдат предоставени на майката, за определяне на местоживеенето на детето при нея, за определяне на режим на лични контакти на детето с бащата и осъждането му да заплаща месечна издръжка на детето в размер на 300 лева, както и за предоставяне ползването на семейното жилище, находящо се в град Пловдив, ул. *** на съпругата.

Насрещните иски предявени от В. ИВ. П., ЕГН *****, са реципрочни - за предоставяне упражняването на родителските права, определяне на режим на лични контакти на майката с детето, за осъждането ѝ да му заплаща месечна издръжка.

От фактическа страна е безспорно между страните и документално установено по делото, че са родители на малолетното дете В.В. П., родено на 21.04.2008г. и на С. П., навършила вече пълнолетие. Детето В. П. Д., през учебната 2021/2022г. е ученик в 7-ми клас в СУ „***“, град Пловдив.

Безспорно е установено по делото, че родителите и децата са живели заедно в семейното жилище, находящо се в град Пловдив, ул. *** От 2008г. бащата е напуснал семейното жилище и се е установил да живее в село С., като е регистриран като земеделски производител, отглежда селскостопански животни и има изградена животновъдна ферма. И двете деца на страните са останали да живеят постоянно с майка си в град Пловдив, като през периодите на онлайн обучение поради временното преустановяване на присъствените учебни занятия поради пандемията от Ковид -19, детето В.

живее при баща си в село С., където прекарва и своите ученически ваканции. В къщата в село С. са осигурени всички условия за нормалното отглеждане на детето, а тъй като бащата е постоянно ангажиран с работата във фермата, за неговото отглеждане полага грижи бабата по бащина линия.

Пред първоинстанционният съд са представени писмени доказателства, назначен е социален доклад и са разпитани двама свидетели, по един на всяка от страните, изслушано е детето и назначена и приета СПЕ. Събраната доказателствена съвкупност е обсъдена от първоинстанционния съд и въз основа на извършения анализ, ПРС е извършил преценка по въпроса кой е по – подходящият родител за упражняване на родителските права. Въз основа на формираните изводи, съдът е предоставил упражняването на родителските права на майката и е определил режим на лични отношения с бащата.

Настоящата инстанция след като съобрази становищата на страните - както лично изразените от тях в хода на постановеното изслушване по реда на чл. 59, ал. 6 от СК, така и тези, заявени от процесуалните им представители, и като извърши собствен анализ на събраните доказателства, намира, че първоинстанционният съд е направил правилна преценка относно критериите, които са от значение за определяне на по – подходящия родител, на когото да бъде предоставено упражняването на родителските права.

От съвкупната преценка на събраните по делото доказателства съдът намира, че в интерес на детето е същото да живее при майката, като родителските права да бъдат упражнявани от нея.

И двамата родители разполагат с необходимите възпитателски качества и имат желание да отглеждат детето си, но при преценка на релевантните критерии, спрямо които съдът преценява на кого да възложи упражняването на родителските права, майката има приоритет. Тя е полагала непосредствените грижи за детето от фактическата раздяла на съпрузите, имала е отношение към образованието му, задоволявала е нуждите му от спокойствие и близост. Детето се отглежда от неговата майка без създаване на какъвто и да е риск за живота и здравето му. Следва да се посочи, че нито пред районния, нито пред въззивния съд бяха събрани доказателства, които да водят до извод, че майката не би упражнявала родителските права върху детето по начин, който да е изцяло в негов интерес. Такива конкретни твърдения липсват и във въззивната жалба. Една част от оплакванията са свързани с отглеждането на детето по времето, докато същото е било в режим на онлайн обучение поради временното преустановяване на присъствените учебни занятия поради пандемията от Ковид -19. Същевременно въззивникът сам признава, че макар детето през периода на онлайн обучението да живее в къщата в село С., то грижите за детето са полагани от неговата баба по бащина линия, която живее в същата къща, тъй като бащата е постоянно ангажиран с фермата. От друга страна, майката работи в дом за възрастни хора „***“, град Пловдив, с работно време от 6 часа до 14,30 часа от понеделник до петък, а събота и неделя почива, което ѝ дава възможност да бъде на разположение, предоставя редовна и последователна грижа за детето, за разлика от бащата, който според неговите обяснения следва да е на 24-часово разположение във фермата, която се намира на 2 километра от къщата в село С..

От събраните по делото доказателства, както и от изразените от

страните пред въззивната инстанция становища, става ясно, че след фактическата раздяла на страните, същите постигат разбирателство относно личните отношения на бащата с децата. Майката не ограничава по никакъв начин контакта на детето с бащата. Същата отчита, че детето има изградена силна връзка с баща си, която намира, че е редно да бъде съхранена, още повече, че същото е момче. Проявената отзивчивост от страна на въззиваемата се потвърждава и от въззивника, който заявява, че винаги когато детето иска да отиде при него, майката не се противопоставя, както и че по време на всички ваканции детето е при него. Така демонстрираното от страна на майката отношение свидетелства и за нейния висок родителски капацитет. От друга страна, по този начин на бащата е предоставена възможност да осъществява лични контакти с детето си дори и извън определения от съда режим, което е от голямо значение за затвърждаване на създадената между тях емоционална връзка. В тази насока следва да се отбележи, че при промяна в отношението на майката, насочено към ограничаване на установената към момента широка възможност за срещи между бащата и децата, това би било основание за преразглеждане на определения от съда контакт на лични отношения.

По изложените съображения, решението в частта, в която родителските права са предоставени за упражняване на майката, като правилно и обосновано следва да бъде потвърдено.

Решаващият състав на съда намира, че в интерес на детето е да бъде определен максимално широк режим на лични контакти между него и бащата, и следва да бъдат създадени условия близките и топли отношенията между тях да бъдат съхранени.

В този смисъл приема, че определеният от първостепенният съд режим е необосновано стеснен и в не достатъчна степен подробен, за да се избегнат възможни конфликти между родителите при осъществяването му.

С изложените съображения въззивният съд определя режим на лични отношения на бащата с детето, както следва:

- всеки първи и трети петък, събота и неделя на месеца от 18. 00 часа в петък до 18. 00 часа в неделя;

- по един месец през лятото, когато майката не е в платен годишен отпуск;

- всяка четна календарна година по време на Коледните празници, от 20.00 ч. на 23-ти декември до 20.00 ч. на 26 -ти декември с пресипване;

- всяка нечетна календарна година по време на Новогодишните празници от 20.00 ч. на 29-ти декември до 20.00 ч. на 1-ви януари с пресипване;

- през първата половина на пролетната / Великденска/ ваканция, когато не съвпада с училищни лагери и екскурзии, посещавани от детето;

- на нечетна година детето ще прекарват имените и рождения си дни с майката за времето от 09.00 ч. до 20.00 ч.;

- всяка календарна година на рождения ден на бащата за времето от 09.00 ч. до 20.00 ч.

По отношение на размера на издръжката, дължима съгласно чл. 142, ал. 1 СК, същата следва да бъде определена, като се вземат предвид, както доходите на родителите, така и нуждите на детето. В конкретния случай детето на страните е на 13 години и 9 месеца, ученик в седми клас. Не се установи по делото наличие на изключителни нужди на детето, поради което съдът приема, че то се нуждае от обичайните за деца на неговата възраст средства отглеждането им съответно за храна, облекло, обувки, консумативи, медикаменти за лечение. Месечната издръжка съдът определя в размер на 450 лева, която сума приема за достатъчна за задоволяване на месечните текущи нужди, включително такива, необходими за правилното интелектуално и физическо развитие на детето. И двамата родители понастоящем не дължат издръжка на други лица и са в трудоспособна възраст, като месечните доходи, които реализира майката възлизат в размер на 900 лева, с оглед обясненията ѝ дадени пред въззивната инстанция, а средномесечния доход на бащата възлиза в размер на около 2692 лева, с оглед представената по делото годишна данъчна декларация по чл. 5 от ЗДДФЛ. Родителят, комуто е предоставено упражняването на родителските права, следва да поеме по-малък размер от общата месечна издръжка на детето, доколкото той дава част от издръжката в натура. Поради това бащата следва да осигурява по – голямата месечна сума за издръжка на детето съответно в размер от 300 лева, като разликата се поеме от майката, която полага грижи за фактическото отглеждане на детето.

Следователно постановеният от първоинстанционния съд размер на месечна издръжка от 300 лева, е правилно определен, поради което решението на първата инстанция, в тази обжалвана част следва да се потвърди като правилно и законосъобразно.

Правилно и законосъобразно е първоинстанционното решение и в частта, с която ползването на семейното жилище, находящо се в гр. Пловдив, ул. “***”, е предоставено на съпругата Д.И. П., ЕГН *****, за срок от една година, считано от влизане в сила на съдебното решение, с оглед разпоредбата на чл. 56, ал. 3 от СК, според която когато от брака има ненавършили пълнолетие деца и семейното жилище е собственост на близки на единия съпруг, съдът може да предостави ползването му на другия, на когото е предоставено упражняването на родителските права, за срок до една година.

В настоящия случай от брака си страните имат ненавършило пълнолетие дете, като видно от представения по делото препис от нотариален акт за покупко- продажба на недвижим имот № 164, том 2, рег. № 3636, нот. дело № 332 от 05.08.2019 г., семейното жилище, е собственост на трето лице, поради което правилно първоинстанционния съд е предоставил за ползване това жилище на съпругата, на която е предоставено и упражняването на родителските права.

Предвид изхода от спора, въззивникът следва да заплати на въззиваемата сторените в настоящото производство разноски в размер на 500 лева, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение №261703 от 11.06.2021 г., постановено по гр.д. № 3058/2020 г., по описа на Пловдивски районен съд, в частта, с която е определен режим за осъществяване на лични контакти между бащата В. И. П., ЕГН ***** и детето В. В. П., ЕГН *****, както следва: бащата ще има право да вижда и взема детето при себе си всяка първа и трета седмица от месеца за времето от 10.00ч. в събота до 18.00ч. в неделя с преспиване при бащата, както и през половината от пролетната, половината от Великденската и половината от зимната коледно-новогодишна ваканция, както и един месец през лятото, който не съвпада с платения годишен отпуск на майката, И ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА

ОПРЕДЕЛЯ режим на лични отношения между бащата В. И. П., ЕГН ***** и детето В. В. П., ЕГН *****, както следва: бащата ще има право да вижда и взема детето, като го връща на майката:

- всеки първи и трети петък, събота и неделя на месеца от 18. 00 часа в петък до 18. 00 часа в неделя;

- по един месец през лятото, когато майката не е в платен годишен отпуск;

- всяка четна календарна година по време на Коледните празници, от 20.00 ч. на 23-ти декември до 20.00 ч. на 26 -ти декември с пресипване;

- всяка нечетна календарна година по време на Новогодишните празници от 20.00 ч. на 29-ти декември до 20.00 ч. на 1-ви януари с пресипване;

- през първата половина на пролетната / Великденска/ ваканция, когато не съвпада с училищни лагери и екскурзии, посещавани от детето;

- на нечетна година детето ще прекарват имените и рождените си дни с майката за времето от 09.00 ч. до 20.00 ч.;

- всяка календарна година на рождения ден на бащата за времето от 09.00 ч. до 20.00 ч.

ПОТВЪРЖДАВА решение №261703 от 11.06.2021 г., постановено по гр.д. № 3058/2020 г., по описа на Пловдивски районен съд, в останалата обжалвана част, с която родителските права по отношение на малолетното дете В.В. П. , ЕГН *****, са предоставени на неговата майка Д. ИЛ. П., ЕГН *****, бащата В. И. П., ЕГН ***** е осъден да заплаща на детето В. В. П., ЕГН *****, чрез неговата майка и законен представител Д.И. П., ЕГН *****, месечна издръжка в размер на 300 лева, в частта , с която ползването на семейното жилище, находящо се в гр. Пловдив, ул.“***”, е предоставено на съпругата Д.И. П., ЕГН *****, за срок от една година, считано от влизане в сила на съдебното решение, и е отхвърлен предявеният от В. И. П., ЕГН ***** против Д.И. П., ЕГН *****, насрещен иск за предоставяне на родителските права по отношение на малолетното дете В. В. П., ЕГН *****, определяне на режим на лични отношения на майката с детето и осъждането й да заплаща месечна издръжка.

Решението в останалата част, като необжалвано, е влязло в законна сила.

ОСЪЖДА В. И. П., ЕГН ***** да заплати на Д.И. П., ЕГН ***** , сумата от 500 лева, представляваща разноси във въззивното производство на основание чл.78,ал.3 от ГПК.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред ВКС на РБ, в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____